

En smuk østers

Jonathan svømmede mod land. Han holdt hovedet under vandet længe ad gangen og så efter interessante planter og dyr. Han forestillede sig, hvordan det ville være at dykke et sted, hvor der var dybt vand og koraller og fremmedartede fisk.

Han blev nærværende igen, da hans knæ stødte mod sandbunden. Det var blevet for lavt til at svømme. Han rejste sig op og gik de sidste meter ind mod stranden.

Hans mor lå på et tæppe og læste i en bog. Hun havde vist ikke hørt ham komme. Han lagde en våd, kold hånd på hendes bare, solvarme ryg, og hun for op med et skrig. "Jonathan! Du gjorde mig virkelig forskrækket. Jeg var langt inde i handlingen i denne uhyggelige gyser, og så gør du mig så bange." Hun smilede godmodigt. Jonathan sagde, at når han blev stor, ville han være dykker, og han ville udforske alle have i hele Verden. Hans mor syntes, det lød spændende. De drak lidt saftvand, og Jonathan gik en tur hen over stranden, mens hans mor læste videre i den uhyggelige bog.

Jonathan havde for vane at kikke efter spændende, særprægede sten og konkylier på stranden. Det gjorde han også nu. Derfor gik han bogstavelig talt lige ind i en gammel mand, der ligesom han selv gik og så ned foran sig. De blev begge forskrækkede og smilede til hinanden. Jonathan spurgte manden, om han også så efter spændende sten.

"Nej, det kan man ikke just sige. Jeg gik bare helt i mine egne tanker. Faktisk var jeg 50 år tilbage i tiden et helt andet sted i Verden."

Jonathan så nysgerrigt på ham. "Vil du ikke fortælle mig om det? Jeg vil også gerne rundt i Verden og opleve fremmede steder. Jeg har lige fortalt min mor, der ligger derhenne, at jeg vil være dykker, når jeg bliver stor, og så vil jeg udforske alle Verdens have."

"Ja, det er da noget af et projekt, må jeg sige." Manden så undersøgende og alvorligt på Jonathan. Hvor var det et underligt sammentræf. Netop som han gik og tænkte på den lille filippinske dreng. Faktisk mindede de to børn meget om hinanden.

"Hvad siger du? Jo, jo, nu står jeg igen og falder i staver. Jeg skal nok fortælle dig om det. Vi kan sætte os hen i nærheden af din mor, så hun kan se, hvor du er."

De satte sig ved siden af hinanden og så først stille ud over havet. Moderen så flygtigt op fra bogen, smilede fraværende ved synet af de to, og læste så videre.

Jonathan fik nu en fantastisk fortælling af manden, som selv havde oplevet det hele, da han var ung. Han havde været skibsdreng, og mens skibet lå i havn på Filippinerne, havde han nogle dage fri, og han benyttede lejligheden til at komme med på perlefiskeri. Ja, han skulle ikke selv i vandet, blot med i båden som betalende turist.

Det var små drenge, der dykkede dybt ned i det klare vand. Han stod og fulgte dem fra rælingen. Det var et storslået og betagende syn. Pludselig fik han øje på en af drengene, der var kommet bort fra de andre. Drengen havde tilsyneladende fået øje på noget særligt spændende et stykke derfra. De andre drenge var ved at være oppe alle sammen. Drengen skulle til at skynde sig, hvis han skulle undgå at blive syg. Skibsdrengen så, at den lille perlefisker knugede noget i hånden, da han bevægede sig op mod havoverfladen. Han hjalp den udmattede dreng om bord. Drengen smilede et ualmindeligt smukt, stille smil, som havde han oplevet noget meget stort. Han trykkede en østers i hånden på skibsdrengen, så ham dybt og indtrængende i øjnene, og så besvimed han. Han havde overtrådt reglerne for, hvor længe han måtte dykke, for han ville have fat i den helt specielle østers. Han havde fået opfyldt sit ønske, var helt lykkelig, men desværre så udmattet, at han døde på vej ind til kysten.

Manden havde dengang blot været 18 år, og det hele havde gjort et dybt indtryk på ham. Siden da havde han ofte tænkt på den lille filippinske dreng, der døde efter at have gjort sit livs fund. Manden havde fået lov til at købe den smukke, uåbnede østers billigt af bådejeren, som ellers plejede at være yderst vanskelig at handle med, men også han var ulykkelig over episoden.

Da skibsdrengen kom tilbage til sin kahyt på skibet, han arbejdede på, åbnede han østersen. Han fik et chok og blev meget, meget ked af det. Ikke ked af hvad han så, men af hvad drengen var gået i døden for. Der var nemlig ingen perle i den smukke østers. Den var selvfølgelig stadig et fund, fordi den var så smuk; men drengen havde bestemt ligesom skibsdrengen forventet et tilsvarende specielt smukt indhold. Men der var ingen perle. Det havde lært den unge skibsdreng noget for resten af livet.

Jonathan så meget alvorligt på manden. Sikken en historie. "Hvor var det synd for den lille dreng, at han døde på den måde", sagde Jonathan. "Ja, det var det bestemt. På den anden side døde han lykkelig. Han havde nået sit mål. Han vidste jo ikke, da han døde, at der ingen perle var i den smukke østers. Men du, Jonathan, du skal lære noget af denne historie. Du må selv tænke den grundigt igennem og så vide, hvad det er, man skal passe på."